

вѣрвары, а мѡжимъ и нѣи каквѡто и тѣи, да
 оусовершенствовамы и да просвѣтилъ себеси
 и да вѣдимъ акъ не пѣрвы и втѡры, а то
 по крайнѣи мѣрѣ единадести и дванадести,
 и зъ отъ това мѣстоположеніе като сѧ по-
 мѣстамъ, рѣшавамъ соразмѣрнѡ сѧ съ своѣ-
 то оученіе да сѧ оупразнавамъ въ книго-
 превѡжданъи на Славено-Болгарскіатъ нашъ
 ѡзыкъ, па самъ себе оутѣшавамъ, като
 мысла чи трѡдѡвѣтѣ ми акъ не бѣ да доне-
 сѧтъ полза на народатъ, а то покрайнѣи
 мѣрѣ нѣма да донесѧтъ вредъ. Отколѣ же-
 лѡахъ и сѧ оуслѡшвахъ да чѣа и дрѡгигѡ
 нѣкого любителя нашегѡ просвѣщеніа, и
 за сѧстіе народа встѡпѣха и дрѡги нѣкои-
 си въ това поприще, а найблагонадѣжднѡ
 и Господѣнъ Райно Поповичъ Вллено-Грѣческѣи
 оучитель въ Карлово, който сега ще печѧта
 еднѡ благонаставна книга и славната дѡше-
 веселѣтелна поучѣтелна книга, называемаѧ
 Младый Ромбинзонъ. Тойзи мѡжъ, заради
 достѧточното си оученіе, и въ природны-
 атъ нашъ Славено-Болгарскѣи ѡзыкъ внима-
 телно привнѣкваніе, мѡжи да ны даде на-
 дѣжда чи нѣгвѧтъ щѣль въ израженіето
 ще захѡати еднѡ празномѣстіе на Болгар-